

[Lone Dybkjær]

indbygge nogle incitament på en anden måde, end vi gør i dag.

Derfor er jeg ked af, at miljøministeren siger her, at jeg har sagt, at der blev givet tilladelse til at forurene så meget, man vil. Det synes jeg egentlig var en lidt underlødige bemærkning til mig.

Løvig Simonsen (S):

Jeg vil gerne først sige til ministeren, at det var meget tilfredsstillende, at vi er enige i, at der skal ske en opstramning af Rioerklæringen, at vi også arbejder for en skovkonvention – vi havde nu heller ikke regnet med andet efter de debatter, vi har haft tidligere – og at man under EF-formandskabet skal videre med spørgsmålet om de andre landes forpligtelser og selvfølgelig også med støtten til de NGO'ere, som nu også skal arbejde sammen med os om både at få påvirket vores egen befolkning og være med til at lave et stort arbejde i den tredje verden.

Ministeren talte om regeringens dynamiske indsats og sagde det selvfølgelig med et blink i øjet, hvad jeg udmærket godt forstår. Jeg skal heller ikke forklejne indsatsen, og hvad synliggørelsen angår, mangler jeg kun et tilsagn om, at vi får den omtalte grønne bog, hvor regeringens dynamiske indsats kan ses så smukt som muligt.

Derefter vil jeg gerne vende mig til tre grundlæggende spørgsmål, der har optrådt under debatten i dag. For det første har debatten naturligvis været kalejdoskopisk, for når man beskæftiger sig med miljø, så beskæftiger man sig med hele samfundsudviklingen og dermed også de forskellige sektorer, uanset om det er energi, industri, landbrug eller andet. Når vi lægger op til, at man skal yde en indsats på nationalt plan, er det klart, at vi også må tage fat på nogle af de spørgsmål, som vi selv beskæftiger os med, og de resultater, som vi selv har været medvirkende til at skabe, og ikke mindst de resultater, vi ikke har nået endnu.

Det er dér, jeg gerne vil hen, og det er ikke, fordi jeg vil påstå, at rapporten fra Danmarks Miljøundersøgelser er eneføgende. Nej, jeg gjorde opmærksom på en lang række rapporter. Jeg kunne nævne 5 rapporter om det danske vandmiljø tilstand, som kom tidligere, og som helt klart på ganske bestemte områder viste, hvordan situationen var i de indenlandske

vande, i vore søer, i vore åer osv. De giver alt andet lige, uanset hvordan vi læser dem, et klart indtryk af, at vi på det område altså ikke når det mål, vi har sat os.

Når vi erkender disse forhold, må vi også være klar over, at det er udmærket at have en handlingsplan, og vi har oven i købet de økonomiske midler dertil, men det kan ikke være rigtigt, hvis vi så siger: Nu har vi lavet planen, nu vil vi vente og se 3, 4, 5, 6 år, når resultaterne år efter år viser, at vi ikke når det.

Til gengæld er det dejligt at konstatere, at GATT-forhandlingerne sammen med EF's landbrugspolitik måske kan medvirke til, at det areal, som skulle frigøres til braklægning, ikkemiljøfølsomme områder, nu bliver en realitet og dermed har en stærk positiv indvirkning bl.a. på nitratforureningen. Det er kun glædeligt, men det er jo ikke det, vi vedtog i handlingsplanen om et bæredygtigt landbrug. Der var det 50.000 ha.

Det er sådan nogle forhold, jeg gerne vil pege på, for vi som politikere må hele tiden holde os for øje, at vi ikke har lavet et arbejde ved bare at vedtage en handlingsplan. Vi er nødt til at forholde os til handlingsplanens resultater og gå videre med at skabe de nødvendige ressourcer, hvis det viser sig, at resultaterne ikke har været gode nok. Så er der en sammenhæng i tingene. Den sammenhæng har altså også noget at gøre med den viden og erfaring og den holdningsbearbejdelse, vi giver ud til befolkningen. Derfor skal tingene hænge sammen.

Det betyder selvfølgelig også, at Miljøministeriet får en central placering – måske mere central end den, det har i dag – uden at det skal være, undskyld, jeg bruger udtrykket, en kommissær, der skal have vetoret; det er jo ikke det, vi taler om. Men der må være en tilbunds gående forståelse i de andre ministerier for, at miljøet skal have en højere prioritering, end vi måske indtil nu har set i den holdning, der er givet udtryk for. Jeg siger ikke, det ikke står i handlingsplanerne, men det er den holdning, man lægger for dagen i de ting, man skal udføre.

Det tredje fører mig ind i det spørgsmål om økonomisk vækst, som fru Hanne Severinsen og andre var inde på. Jamen sagen er da den, at vi igennem vore ressourcebesparelser ikke får en økonomisk vækst, men får et bedre miljø. Men samtidig har vi sparet på ressourcerne,